

Onderzoeksbrief

Risicokaart provincie Noord-Brabant

31 maart 2009

Onderzoeksbrief

Risicokaart provincie Noord-Brabant

1 Inleiding

In haar werkplan 2009 heeft de Zuidelijke Rekenkamer een onderzoek aangekondigd naar de ontwikkeling en het beheer van de risicokaart door de provincie Noord-Brabant. De risicokaart is een interactief communicatie-instrument dat via het internet informatie geeft over de aard en omvang van risico's in de directe leefomgeving (buurt, wijk, gemeente, provincie) van verschillende actoren in het algemeen en de burger in het bijzonder. De rekenkamer had dit onderwerp ook al bij het vooronderzoek naar de Wet Kwaliteitsbevordering Rampenbestrijding (WKR)¹ in overweging genomen als zijnde een verantwoordelijkheid van Gedeputeerde Staten (GS). Omdat de risicokaart conform wet- en regelgeving per 1 januari 2008 openbaar diende te zijn en het WKR-onderzoek eind 2006 werd uitgevoerd, heeft de rekenkamer de risicokaart destijds buiten beschouwing gelaten.

In de periode januari - februari 2009 heeft de rekenkamer een nadere oriëntatie verricht naar de ontwikkeling en het beheer van de risicokaart in de provincie Noord-Brabant. Daartoe heeft zij documenten bestudeerd en een interview met betrokkenen binnen de provincie gehouden. Aan de hand van deze informatie heeft de rekenkamer een helder beeld gekregen van de ontwikkelingen die zich in de afgelopen jaren hebben voorgedaan en van de huidige stand van zaken met betrekking tot de risicokaart. In paragraaf 3 worden deze op hoofdlijnen beschreven. Hieronder volgen eerst de conclusie en aanbevelingen waartoe de oriëntatie heeft geleid.

2 Conclusie en aanbevelingen

2.1 Conclusie

Op basis van haar nadere oriëntatie is de rekenkamer tot de conclusie gekomen dat er thans geen meerwaarde is voor uitgebreid rekenkameronderzoek. De belangrijkste reden hiervoor is dat de Brabantse risicokaart conform het voorgeschreven landelijke model en binnen de daarvoor gestelde wettelijke termijn op het internet is verschenen en de provincie sindsdien wat betreft (verdere) ontwikkeling en vulling ook de richtlijnen volgt, zoals die op landelijk niveau worden gehanteerd.

Verder heeft de rekenkamer nota genomen van het feit dat vanaf het moment dat besloten werd een voor iedereen toegankelijke risicokaart te ontwikkelen en te beheren er sprake is (geweest) van een intensieve samenwerking tussen alle provincies om dit te bewerkstelligen.

¹ Zie voor het uiteindelijke rapport: Zuidelijke Rekenkamer, *Orde in Voorbereiding - Taken en verantwoordelijkheden van de provincie Noord-Brabant in het kader van de Wet Kwaliteitsbevordering Rampenbestrijding*; Eindhoven, 13 februari 2007.

Deze samenwerking heeft onder meer gestalte gekregen in een coördinatorenoverleg (voorheen projectleideroverleg), waaraan de coördinator (voorheen projectleider) risicokaart van iedere provincie deelneemt². Verder zijn er werkgroepen ingesteld, die zich onder coördinatie van het Interprovinciaal Overleg (IPO) actief bezighouden met onder andere de technische (door)ontwikkeling van de risicokaart en de inhoud/gegevens ervan. Deze werkgroepen worden, naast een landelijk coördinator vanuit het IPO en een vertegenwoordiger van het coördinatorenoverleg, bemenst door ambtelijk medewerkers van alle provincies. Verder is per 1 januari 2009 het technisch- en applicatiebeheer (exploitatie en onderhoud) van de risicokaart door de colleges van GS van alle provincies in handen gelegd van de Landelijke Beheer Organisatie Risicokaart (LBO Risicokaart). Deze maakt onderdeel uit van de Gemeenschappelijke Beheer Organisatie Provincies (GBO-provincies), die is ondergebracht bij het IPO. Door deze vormen van samenwerking is in hoge mate sprake van centrale (aan)sturing, waardoor uniformiteit tussen provincies met betrekking tot de productie en het beheer van de risicokaart wordt bevorderd en wordt voorkomen dat iedere provincie op die punten het wiel opnieuw uitvindt.

2.2 Overige bevindingen en aanbevelingen

De oriëntatie van de rekenkamer heeft overigens wel tot een tweetal bevindingen geleid, waarvoor zij aandacht vraagt.

De eerste bevinding betreft de risico's aan de andere kant van de landsgrens met mogelijke effecten op Nederlands grondgebied. In het geval van de provincie Noord-Brabant betreft het risico's in België. Hoewel andere provincies hier ook mee te maken hebben, heeft de rekenkamer geconstateerd dat deze problematiek nog voornamelijk door de betreffende provincies individueel wordt opgepakt. Uit interviews met betrokkenen is bijvoorbeeld gebleken dat de provincie Noord-Brabant twee jaar geleden initiatieven heeft genomen om samen op te trekken met het Vlaams Gewest om Belgische risico's in kaart te brengen. Daarbij heeft tot nu toe geen afstemming plaats gevonden met bijvoorbeeld de provincie Limburg, hoewel deze provincie eveneens voor een deel aan België grenst. Naar de mening van de rekenkamer is het doelmatiger als bij het afstemmen en uitwisselen van informatie over landsgrensoverschrijdende risico's de betreffende provincies en aangrenzende landen meer structureel samenwerken.

Verder heeft de rekenkamer geconstateerd dat het waarborgen van de actualiteit, de volledigheid en de kwaliteit van de door de bevoegde gezagen (voornamelijk gemeenten) aangeleverde gegevens door de provincie als een knelpunt wordt ervaren. Hoewel het toezien op de actualiteit, volledigheid en kwaliteit van de gegevens wettelijk gezien geen taak van de provincies is, maar zij wel verantwoordelijk zijn voor de productie en het beheer van de risicokaart³, vindt de rekenkamer aandacht voor dit knelpunt wel van belang. In dit verband juicht zij het project 'provinciebreed datamanagement', dat de provincie Noord-Brabant in 2007 is gestart, toe. Van dit project maken datakwaliteit en auditen onderdeel uit en daarvoor is de risicokaart als pilot gekozen. Overigens heeft de rekenkamer ook kennis genomen van de instelling van een landelijke werkgroep datamanagement, waarbinnen deze onderwerpen ook op de agenda staan. De rekenkamer vraagt aandacht voor de doelmatigheid van het naast elkaar optreden van beide initiatieven.

² Sinds 1 januari 2009 is het IPO project 'realisatie en implementatie risicokaart' beëindigd en is de beheerfase aangebroken. Vandaar dat niet langer wordt gesproken van projectleiders, maar van coördinatoren.

³ De rekenkamer onthoudt zich van commentaar over dit wettelijk bepaalde organisatiemodel.

Tot slot beveelt de rekenkamer Provinciale Staten (PS) aan GS te verzoeken bij hun (standaard) rapportages aan PS over de risicokaart ook expliciet informatie te verstrekken over de stand van zaken met betrekking tot bovenstaande punten.

3 Risicokaart

3.1 Wet- en regelgeving

Op 13 mei 2000 vond in Enschede een zware ontploffing in een vuurwerkbedrijf plaats. Vervolgens is de Commissie onderzoek vuurwerkcramp (Commissie Oosting) geïnstalleerd om onderzoek te verrichten naar onder meer de oorzaak, de toedracht en de bestrijding van de vuurwerkontploffing en de directe gevolgen daarvan. De Commissie Oosting heeft haar onderzoeksbevindingen op 28 februari 2001 gepresenteerd.

Op grond van het rapport van de Commissie Oosting heeft het toenmalige kabinet een aantal actiepunten geformuleerd die tot nieuwe en/of aangescherpte wet- en regelgeving op het gebied van veiligheid hebben geleid. Eén van deze actiepunten betrof het vergroten van kennis bij burgers over de risico's in hun woon- en leefomgeving. Hiertoe is in de Wet rampen en zware ongevallen (Wrzo), artikel 6a, opgenomen dat provincies een voor iedereen toegankelijke risicokaart dienen te maken en beheren.

Wrzo, artikel 6a:

1. Gedeputeerde Staten dragen zorg voor de productie en het beheer van een geografische kaart, waarop de in de provincie aanwezige risico's zijn aangeduid. Deze risicokaart vermeldt de plaatsgebonden en geografisch te onderscheiden risico's die zijn beschreven in de gemeentelijke risico-inventarisatie, bedoeld in artikel 3⁴, alsmede de gegevens die zijn opgenomen in het openbare register, bedoeld in artikel 12.12 van de Wet milieubeheer⁵. De kaart is openbaar.
2. De colleges van burgemeester en wethouders in de provincie en de directeur-generaal van het Rijksinstituut voor volksgezondheid en milieu leveren Gedeputeerde Staten de voor de uitvoering van het eerste lid benodigde gegevens.
3. Bij ministeriële regeling kunnen regels worden gegeven over de in de risicokaart op te nemen categorieën van rampen, over de productie, het beheer en de vormgeving van de risicokaart, over de wijze waarop en de frequentie waarmee gegevens voor de risicokaart dienen te worden aangeleverd en over de wijze waarop toegang kan worden verkregen tot onderdelen van de risicokaart.

Op 18 april 2007 wordt de ministeriële regeling, genoemd in het derde lid van artikel 6a van de Wrzo, in de Staatscourant gepubliceerd en wordt vanaf 20 april van kracht. Wat betreft de productie, het beheer en de vormgeving van de risicokaart is in de regeling onder meer vastgelegd dat:

⁴ Wrzo, artikel 3 lid 3: De risico-inventarisatie in het rampenplan bevat: a. een overzicht van de soorten rampen en zware ongevallen die de gemeente bedreigen en de mogelijke gevolgen daarvan; b. een overzicht van de risicovolle situaties binnen de gemeente waarbij zich een ramp of zwaar ongeval kan voordoen en de mogelijke gevolgen daarvan.

⁵ Wet milieubeheer, artikel 12.12 lid 1: Er is een openbaar register dat gegevens bevat over de externe veiligheid.

- de colleges van burgemeester en wethouders (B&W) voor levering van de gegevens aan GS gebruik maken van het systeem van elektronische invoer dat ook wordt gebruikt voor de levering van de gegevens aan het Rijksinstituut voor volksgezondheid en milieu (RIVM) ten behoeve van het openbare register, bedoelt in artikel 12.12 van de Wet milieubeheer⁶.
- GS de door het college van B&W geleverde gegevens op de risicokaart vermelden, nadat het college van B&W heeft bevestigd dat de geleverde gegevens op de juiste wijze zijn verwerkt.
- het college van B&W, indien gegevens niet langer juist/actueel zijn, binnen vier weken na wijziging de nieuwe gegevens aan GS levert.
- GS de risicokaart produceren overeenkomstig het door de minister van BZK vastgestelde functioneel ontwerp, waarin de uitgangspunten en de specificaties voor het informatiesysteem voor het landelijk model van de risicokaart zijn beschreven.
- de colleges van B&W de gegevens uit de gemeentelijke risico-inventarisatie (conform artikel 3, lid 3 Wrzo) voor de eerste keer aan GS leveren binnen zes maanden na inwerkingtreding van de ministeriële regeling.
- GS er zorg voor dragen dat de risicokaart binnen negen maanden na inwerkingtreding van de ministeriële regeling op het internet toegankelijk is.

3.2 Landelijke ontwikkeling risicokaart

Naar aanleiding van de actiepunten 'vuurwerkcramp Enschede' is besloten dat in 2006 alle burgers op provinciale risicokaarten via het internet moeten kunnen zien welke risico's zij mogelijk lopen in hun eigen woon-, werk en leefomgeving. Vervolgens heeft de minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties (BZK) een uniform functioneel ontwerp voor de provinciale risicokaart laten ontwikkelen, de zogenaamde 'Model Risicokaart' (MRK). De MRK is op 27 november 2003 overgedragen aan de voorzitter van de IPO-adviescommissie Veiligheid en Handhaving. Voorts hebben alle provincies gezamenlijk in december 2003 de realisatie van informatiesystemen voor de provinciale risicokaarten aanbesteed. Eind april 2004 vindt onder andere de technische oplevering plaats van de landelijke invoermodule voor alle risicogegevens, de landelijke database en de provinciale databases. Vervolgens zijn de provincies gestart met het vullen van de databases voor de risicokaart, of indien zij al een risicokaart hadden, deze aan te passen aan het uniforme model.

De eerste provinciale risicokaarten zijn in 2005 volgens het uniforme landelijke model op het internet beschikbaar gesteld. Overijssel was op 31 maart 2005 de eerste provincie. Toen is ook de, eveneens door het IPO ontwikkelde, landelijke site www.risicokaart.nl operationeel geworden. Dit is een centrale internetsite die algemene uitleg geeft over de risicokaarten en ook toegang geeft tot de provinciale kaarten. Op 1 november 2006 waren alle provinciale risicokaarten op het internet beschikbaar. Daarmee hebben de provincies, nog voordat de wettelijke verplichting daartoe van kracht werd, aan de oproep van de minister van BZK voldaan.

Op de provinciale risicokaarten worden voorziene en op voorhand geografisch te bepalen ramptypen getoond. In totaal worden 13 ramptypen onderscheiden. De bronnen voor de provinciale risicokaarten bestaan uit de gegevens uit het Register Risicosituaties Gevaarlijke

⁶ Een door het RIVM beheerd openbaar register dat gegevens bevat over de externe veiligheid (Register Risicosituaties Gevaarlijke Stoffen, RRGs).

Stoffen (RRGS)⁷ van het ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer (VROM)⁸ en uit de landelijke database Informatie Systeem Overige Rampen (ISOR).

Het RIVM is door het ministerie van VROM aangewezen als beheerder van het RRGs en het IPO verzorgt het dagelijkse beheer. Nadat de gegevens in het RRGs zijn ingevoerd, autoriseert het betreffende bevoegd gezag (gemeente, provincie of rijk) deze, waarna ze afgebeeld worden op de provinciale risicokaarten.

De database ISOR bevat gegevens over andere risico's dan die samenhangen met gevaarlijke stoffen (bijvoorbeeld overstromingsgevaar, gebouwen met een omvangrijke publieksfunctie en verkeersrisico's). De betreffende gegevens dienen door gemeenten aan de provincies te worden aangeleverd.

Naast een risicokaart die voor iedereen toegankelijk is (burger risicokaart), exploiteren en beheren provincies ook een risicokaart die alleen beschikbaar is voor professionele organisaties (hulpdiensten). Deze kaart bevat naast de ramptypen die ook op de publieke kaart worden getoond (openbare gegevens), ook afgeschermd, op de wensen van de professionele gebruikers toegespitste risico-informatie. Zij gebruiken deze kaart bij het maken en uitvoeren van beleid en het voorkomen, verkleinen en bestrijden van ongevallen en rampen.

Tot 1 januari 2008 heeft iedere provincie haar eigen (burger) risicokaart volgens landelijke richtlijnen (door)ontwikkeld en beheerd. Daarbij was sprake van samenwerking en afstemming tussen provincies, gemeenten, het rijk, waterschappen en operationele/hulpverleningsdiensten. Per 1 januari 2008 is de GBO-Provincies van start gegaan. Deze organisatie, ondergebracht bij het IPO, is opgericht om de samenwerking tussen provincies op het gebied van e-dienstverlening te ondersteunen. Eén van de zaken die bij de GBO-Provincies is belegd is het beheren (exploiteren en onderhouden) van de risicokaart. Hiertoe is binnen de GBO-Provincies de LBO Risicokaart opgericht. De LBO Risicokaart beheert de landelijke componenten van de risicokaart, namelijk het invoersysteem en de viewer. Verder zorgt de GBO-Provincies samen met coördinatoren (voorheen projectleiders) en applicatiebeheerders van de twaalf provincies in specifieke werkgroepen voor de doorontwikkeling en het dagelijkse beheer van de risicokaart.

3.3 Risicokaart provincie Noord-Brabant

In 1998 is de provincie Noord-Brabant, in samenspraak met de gemeenten uit de provincie, gestart met de ontwikkeling van een Risico Informatie Systeem (RIS) om inzicht te krijgen in de veiligheidsrisico's in de provincie. Hiertoe is een projectplan RIS opgesteld (door GS goedgekeurd in april 2001), dat onder andere activiteiten bevatte als het inrichten van een projectorganisatie en een helpdesk, het opstellen van een handreiking RIS, het uitvoeren van een provinciebrede risico-inventarisatie en het bouwen van een prototype RIS. Naar aanleiding van de vuurwerkramp in Enschede in 2000 wordt op landelijk niveau gestart met de ontwikkeling van een functioneel ontwerp voor de risicokaart. De provincie brengt daarbij haar kennis en ervaring in die zij heeft opgedaan met het RIS. Medio 2004 besluiten GS van de provincie Noord-Brabant het RIS-project te beëindigen en verder aan te sluiten bij het landelijke project 'realisatie en implementatie provinciale risicokaarten', dat sinds 2003 wordt gecoördineerd door het IPO.

⁷ Gemeentelijke, provinciale en landelijke bevoegd gezagen zijn op grond van de Wet milieubeheer verplicht om alle risicosituaties met gevaarlijke stoffen vast te leggen in het RRGs.

⁸ Het betreft hier 3 van de 13 ramptypen.

Als gevolg hiervan wordt het RIS opgezet conform het landelijk functioneel ontwerp voor de risicokaart en wordt aangeduid als de Brabantse risicokaart.

In het programma 'Externe Veiligheid Noord-Brabant 2004-2006' (Brabant veiliger, 28 september 2004) wordt opgemerkt dat het doel is het RIS optimaal te (kunnen) benutten voor diverse werkzaamheden op het gebied van externe veiligheid. In de loop van de tijd is het RIS/de Brabantse risicokaart (conform landelijke richtlijnen voortvloeiend uit onder meer de Regeling externe veiligheid inrichtingen, Revi) uitgebreid met functionaliteiten, ten behoeve van het gebruik door professionele partijen en burgers.

In december 2005 besluiten GS dat de Brabantse risicokaart voor de burger pas op het internet zal verschijnen als het wetgevingstraject van artikel 6a van de Wrzo is afgehandeld en 70% van de benodigde gegevens door de daarvoor verantwoordelijke instanties is aangeleverd. Dit is in september 2006 het geval en vanaf 25 september 2006 kunnen burgers de Brabantse risicokaart via het internet raadplegen. Ruim een jaar daarvoor, op 23 juni 2005, was reeds een versie van de risicokaart via een beveiligde toegang op het internet beschikbaar gesteld aan professionele gebruikers. Deze versie bevat naast de ramptypen die ook op de publieke kaart worden getoond (openbare gegevens), ook afgeschermd, op de wensen van de professionele gebruikers toegespitste risico-informatie.

In augustus 2006 heeft de provincie voorlichtingsbijeenkomsten georganiseerd voor onder meer gemeenten. Daarbij heeft de provincie aangegeven welke voorbereidingen zij treft voor de lancering van de risicokaart voor de burger en welke voorbereidingen de gemeenten kunnen treffen. Verder heeft de provincie zich wat betreft de communicatie rondom de lancering van de risicokaart aangesloten bij de landelijke mediacampagne 'Rampen vallen niet te plannen, voorbereidingen wel. Denk Vooruit!'.

Onder meer naar aanleiding van de wettelijke plicht om ook risico's tot 15 kilometer over de provinciegrens in kaart te brengen, is de provincie in 2007 met een project gestart om ook Belgische risicogegevens beschikbaar te krijgen. In het interview met betrokkenen binnen de provincie is opgemerkt dat dit in eerste instantie moeizaam verliep, omdat het Vlaams Gewest hier niet open voor stond, maar inmiddels vorderingen zijn gemaakt. In zoverre dat de Belgen nu, op basis van uitwisseling van kennis en ervaring met de provincie Noord-Brabant, ook een publiek toegankelijke risicokaart gaan ontwikkelen.

Als gevolg van de inwerkingtreding van het Registratiebesluit Externe Veiligheid en artikel 6a van de Wrzo (30 maart 2007) en vervolgens de ministeriële regeling provinciale risicokaart (20 april 2007) diende het RRGs (één van de bronnen van de risicokaart) ingrijpend te worden aangepast. Hierdoor was (landelijk) sprake van een (tijdelijke) daling van de mate van vulling van de provinciale risicokaart. Uit de 'Beleidsvisie externe veiligheid. De keuzes van de provincie Noord-Brabant 2008-2012 (juni 2008), blijkt dat dit ertoe heeft geleid dat in juni 2008 de Brabantse risicokaart die beschikbaar is voor het publiek voor 50% was gevuld.

Opgemerkt wordt dat de oorzaak van deze achteruitgang ten opzichte van eind 2007, toen de kaart nog voor 80% was gevuld⁹, veranderde wetgeving is. Als gevolg daarvan moet de invoer van gegevens voor de risicokaart ingrijpend worden aangepast (extra gegevens verwerken en oude gegevens opnieuw invoeren).

Verder wordt in de Beleidsvisie externe veiligheid opgemerkt dat bij het beschikbaar stellen van de gegevens de wettelijke bepalingen in acht worden genomen. Zo wordt bijvoorbeeld als gevolg van het Registratiebesluit ter voorkoming van sabotage de ligging van gevaarlijke stoffen binnen een inrichting niet openbaar gemaakt. En door een bepaling uit de regeling provinciale risicokaart worden op de publieke risicokaart locaties van installaties en de effectafstanden niet weergegeven. Op de versie van de risicokaart die professionele gebruikers kunnen raadplegen, worden deze gegevens wel beschikbaar gesteld.

Naar aanleiding van het feit dat in juni 2008 de publieke risicokaart voor 50% was gevuld, hebben PS GS op 27 juni 2008 verzocht te zorgen voor een betere vulling van het RIS¹⁰. Daarop hebben GS op 3 juli 2008 een brief verstuurd aan de 36 slecht presterende gemeenten, dat wil zeggen gemeenten met een 'vulpercentage' van minder dan 80%. Daarin worden zij aangesproken op hun verantwoordelijkheid om te voldoen aan de huidige wetgeving en derhalve actuele risicogegevens aan te leveren.

Overigens is uit het interview met betrokkenen binnen de provincie gebleken dat, ondanks de toezegging van alle burgemeesters in de provincie in 2001 om mee te werken aan de realisatie van de risicokaart, het de provincie veel capaciteit heeft gekost en nog kost om alle gemeenten ook zover te krijgen en betrokken te houden. In de loop van de jaren heeft de provincie verschillende acties ondernomen om de gemeenten te stimuleren gegevens aan te leveren en deze ook actueel te houden. Zo werkt de provincie bijvoorbeeld af en toe met kleuren op de kaart die aangeven in hoeverre de gemeenten het 'goed' doen (groen betekent een hoog vulpercentage, rood een laag percentage). Verder heeft de provincie voor alle gemeenten verschillende instructiebijeenkomsten georganiseerd en zijn er binnen de provincie op ambtelijk niveau relatiebeheerders aangesteld, die contacten onderhouden met de ambtenaren die binnen de gemeenten verantwoordelijk zijn voor het aanleveren van de benodigde gegevens. Ook besteedt de Commissaris van de Koningin bij diverse gelegenheden geregeld aandacht aan de risicokaart.

Bovenstaande acties hebben ertoe geleid dat het RRGs in januari 2009 voor de provincie Noord-Brabant een vulpercentage kende van 84% (84% geautoriseerde gegevens) en het ISOR van 88%¹¹. Deze vulpercentages zijn vergelijkbaar met die van andere provincies.

⁹ Bron: Notitie aan de Commissie Bestuur en Middelen van 18 september 2008 over de uitwerking van het bestuursakkoord 2007-2011.

¹⁰ Bron: Notitie Toezeggingen aan PS inzake beleidsvisie externe veiligheid. Ten behoeve van: Commissie Bestuur en Middelen, 26 augustus 2008.

¹¹ Stand van zaken vulling landelijke registers ten behoeve van de risicokaarten, IPO, januari 2009

4 Ambtelijke en bestuurlijke reactie

Op 17 februari 2009 heeft de Zuidelijke Rekenkamer een concept van de onderzoeksbrief aangeboden aan de ambtelijke organisatie en de verantwoordelijk gedeputeerde, de heer O. Hoes. Op 17 maart ontving de rekenkamer een ambtelijke reactie. In deze reactie meldde de secretaris dat de gedeputeerde, mede gelet op de uitkomsten van het rekenkameronderzoek, geen gebruik maakt van de geboden mogelijkheid om, in aanvulling op de ambtelijke reactie, ook nog bestuurlijk op de concept onderzoeksbrief te reageren.

In zijn reactie wees de secretaris van de rekenkamer op enkele onjuistheden in de concept onderzoeksbrief. Deze zijn in de tekst gecorrigeerd. Voor het overige luidde de reactie als volgt:

“Met belangstelling heb ik kennis genomen van de concept onderzoeksbrief, gedateerd 17 februari 2009, waarin de rekenkamer verslag doet van haar bevindingen betreffende de risicokaart van de provincie Noord-Brabant. Met dit schrijven maak ik gebruik van de geboden mogelijkheid om ambtelijk op de concept onderzoeksbrief te reageren.

De rekenkamer concludeert in de concept onderzoeksbrief dat de Brabantse risicokaart conform het voorgeschreven landelijke model en binnen de daarvoor gestelde wettelijke termijn op het internet is verschenen. Verder wordt vastgesteld dat de provincie sindsdien wat betreft (verdere) ontwikkeling en invulling, de landelijke richtlijnen volgt. Om deze reden is er thans dan ook geen meerwaarde voor een uitgebreid rekenkameronderzoek.

Ik heb aan deze conclusie weinig toe te voegen anders dan dat het mij verheugt dat u met ons van oordeel bent dat de provincie Noord-Brabant op een correcte wijze de Brabantse risicokaart heeft vormgegeven en beheert. Ik wil me in deze brief verder dan ook beperken tot een korte reactie op de bevindingen en de aanbeveling zoals weergegeven in paragraaf 2.2 van de concept onderzoeksbrief.

De eerste bevinding betreft de noodzakelijke aandacht voor (lands)grensoverschrijdende risico's en daarmee samenhangend het belang van structurele samenwerking en afstemming met België (Vlaanderen) en de provincie Limburg. Een terechte opmerking waarover ik u kan mededelen dat recente ontwikkelingen hier goed op inspelen. Zo heeft het IPO initiatieven getoond die een grensoverschrijdende risicokaart mogelijk maken in samenwerking met de Nederlandse provincies Noord-Brabant, Limburg en Zeeland en de Belgische federale overheid.

De tweede bevinding betreft een knelpunt dat wij duidelijk herkennen. De kwaliteit van de geboden informatie op de risicokaart is net zo hoog als de kwaliteit van de gegevens die worden ingevoerd. Het is dus enorm belangrijk dat gemeenten hun risicogegevens compleet aanleveren en actueel houden. De provincie heeft echter geen wettelijke bevoegdheden om gemeenten hiertoe te verplichten. Vooropgesteld moet overigens worden dat het merendeel van de Brabantse gemeenten de gegevens goed beheert en volledig aanlevert. Maar er wordt daarnaast ook naar andere manieren gezocht om de kwaliteit van de risicokaart te borgen. Het door de rekenkamer aangehaalde project

provinciebreed datamanagement waarin de risicokaart als pilot fungeert, is hier een goed voorbeeld van.

De aanbeveling om bij rapportages aan Provinciale Staten over de risicokaart ook bovenstaande bevindingen expliciet te betrekken nemen we ter harte.”

Vastgesteld door de Zuidelijke Rekenkamer op 31 maart 2009.

drs. L. Markensteyn
voorzitter

drs. P.W.M. de Kroon
directeur-secretaris